

Verlag jassen en schoenen

2018

BEDANKT VOOR DE KLEDING EN SCHOENEN

Eind 2018 werden 2.832 kinderen uit sociaal kwetsbare gezinnen in Armenië en Moldavië gezegend met nieuwe winterjassen en warme schoenen. Een groot aantal kinderen in Armenië kreeg bovendien ook nog warme dekens. Zo ontvingen ze wat ze in de koude periode het meest van alles nodig hebben. De schoenen, jassen en dekens brachten hoop en vreugde in arme gezinnen die niet voor hun kinderen kunnen zorgen.

Namens al die ouders en kinderen dank ik iedereen heel hartelijk die om deze arme mensenkinderen geeft en hen financieel gesteund heeft.

God zegene u!

Dr. Egbert van Beesten

Vanuit Armenië ontvingen we een uitgebreid rapport over de 'warme kleding actie'. Het rapport geeft een goed inzicht in het verloop en de betekenis van deze actie.

Voorwoord

Beste vrienden, vorig jaar was het niet de koudste winter die we hebben ervaren, maar dat gold niet voor de inwoners van de dorpen. Zij hebben de winter met volle hevigheid ondervonden.

Ik schrijf dit verslag met een soort gevoel van vrede in mijn hart, aangezien ik met veel trots en tevredenheid kan stellen dat we voor het begin van de koude winter van 2018 bijna alle projecten, zoals het voedsel project, warme kleding project en individuele steun aan gezinnen, enz, hadden uitgevoerd. Elk project heeft zijn belang, maar er zijn projecten die we z.s.m. willen uitvoeren, zodat de begunstigden zich veilig en gerust voelen.

Toen we het warme kleding project aan het samenstellen waren, was het nog augustus. In die warme maand kregen we al talloze verzoeken van gezinnen uit de dorpen van Armenië en Artsach waarbij de ouders al voor de winter zich zorgen maakten om de kleding. Het project werd juist op tijd gefinancierd, waardoor we elk kind het pakket konden leveren.

Cijfers en geografie van het project

Door de jaren heen hebben duizenden kinderen uit verschillende regio's van Armenië en Artsach deelgenomen aan het "warme kleding" project, dat verschillende keren is uitgevoerd. We willen onderstrepen dat behalve deze kinderen, de jongere zussen en broers indirect ook van het project profiteren. Ten minste drie generaties kunnen de warme jassen dragen. Dit is een bijzondere traditie in de Armeense gezinnen, zij het rijk of arm.

We zijn in alle hoeken van Armenië geweest: van Meghri tot Alaverdi, van Noyemberyan tot Armavir. We hebben ook de kinderen van vluchtelingen uit Syrië gelukkig gemaakt en hebben de grote gezinnen uit de „Huysi Avan“ (dorp van hoop) district ook opgenomen. We zijn ook in Artsach geweest.

Proces

Beste vrienden, ik vind het niet overbodig om te melden dat

het hele team van de stichting aan de uitvoering van het project heeft deelgenomen. In de regio 's en in Jerevan hebben we vrijwilligers gehad, die ons geholpen hebben met het inkopen, verpakken en het vervoer.

Maar als allerbelangrijkste willen we melden dat we voor de uitvoering van het project 8 mensen (hoewel het tijdelijk was) met werk hebben voorzien. We hebben het grootste deel van de dekens niet van de markt maar van de twee naaifabrieken, die ook met de steun van Mensenkinderen waren opgericht, gekocht. We hebben een bijzondere samenwerking gehad met de naaifabriek in de stad Tumanyan, die in 2014 was opgericht. Het team, dat door mevrouw Hranush geleid wordt, is erg bekwaam en vriendelijk. Ze hebben er alles aan gedaan om de dekens op tijd af te maken,

zodat ze snel bij de kinderen en hun families geleverd konden worden.

Het was fantastisch om te zien hoe de kinderen van het dorp Vakunis in Artsach de dekens, die in de verre stad Tumanyan waren gemaakt, met zich mee naar huis namen. Is dit niet het doel waarnaar we allemaal streven? Men moet zich al-

ze hierdoor aangemoedigd worden en hoop krijgen. Als dit werk alleen op basis van materiaal was geweest, dan zouden de resultaten niet zo effectief zijn geweest. Bij elke uitvoering van een project zien we dat samen met de materiële spullen ook liefde, hoop en de vaardigheid om om elkaar te geven overgebracht worden. De kinderen nemen ook deze geestelijke vaardigheden met zich mee en worden er sterker door.

Vakunis

Het verhaal van de kinderen in Vakunis was vrij bijzonder. Hieronder leest u de indrukken van Arpine Gyulumyan, vrijwilligster. Zij en haar collega's zijn om 4 uur vroeg in de morgen, voor zonsopgang, uit Jerevan vertrokken om het project uit te voeren en zijn na middernacht weer terug gekomen.

„Het kleine dorp dat door liefde werd overspoeld“

Deze keer zijn we richting het verre Artsach gegaan. Ik bezocht Vakunis voor de eerste keer en verheugde me daarom op de ontdekking van een nieuwe en mooie plek. Ik denk dat mijn verwachtingen inderdaad gerechtvaardigd waren.

We zijn vroeg in de morgen op pad gegaan en ondanks de

leen maar voorstellen welke weg het geld, dat de sponsor heeft gedoneerd, aflegt. Het legt inderdaad een lange weg af voor de warmte en geluk die het geeft tijdens een koude winterdag in een vervallen huis.

Beste vrienden, we hebben de kinderen in elke gemeente in een zaal of hal ontmoet. We hebben ten eerste een gesprek met ze gevoerd en wij hebben naar de kinderen en de ouders geluisterd. We hebben het ook over de sponsors gehad en verteld dat deze goedgehartige mensen uit een ver land zich zorgen over kinderen in nood maken. Ik wil u verzekeren dat

slechte weersomstandigheden (mist en natheid) en de slechte wegen (vooral de laatste 46 km), zijn we op tijd in het dorp Vakunis aangekomen. Natuurlijk waren de laatste kilometers het spannendst. Want na elke bocht wilde ik eindelijk het dorp zien, maar het einde van de weg kwam maar niet in zicht.

We waren vroeg in de ochtend uit Jerevan vertrokken en, zoals vermeld, ondanks de slechte wegen en de weersomstandigheden onderweg, was het daar zonnig en mooi weer. De natuur zag er stralender en machtiger uit, omdat het er

naar voren. De kinderen pasten vol enthousiasme de kleren aan en vergeleken het met elkaar. Er zaten kinderen tussen die nog nooit nieuwe kleding hadden gehad. De ouders kwamen bij de pakketten om te zien of de naam van hun kinderen er ook tussen zaten en gingen weer terug naar hun plek om op hun beurt te wachten.

Het meest interessante moment was toen ze met het schrijven van de brieven begonnen. Iedereen wilde hun dankbaarheid tonen. Er kwam zelfs een opa naar ons toe die vroeg om de brief van haar kleindochter te zien. Hij wilde er zeker van zijn dat ze niets in haar brief had vergeten. Hij zei dat dit gebaar het minste is wat ze voor de sponsors kunnen doen.

“Ik bid altijd en maak een kruisteken. Ik weet dat er God de goede daden van deze mensen ziet en ze zal beschermen. Ik wil namens alle dorpsbewoners de mensen uit het verre buitenland, die we zelfs nooit zullen zien, wensen dat ze nooit een zure dag in hun leven zullen ervaren.”

Lieve sponsors, dit zou nooit zonder uw steun gerealiseerd kunnen worden. De inwoners van Vakunis zijn nu met meer hoop vervuld, aangezien ze weten dat er lieve en zorgzame mensen zijn die deze kleine gemeente niet vergeten. We zullen ze weer na een paar maanden in het zomerkamp ontmoeten.

Onze andere vrijwilligster Arusik Galstyan is langs de stad Armavir gegaan en geeft haar indrukken over haar bezoek. Ze is ook bij de familie van de nieuwsgierige Yelena geweest.

ongerept en onvervuild uit zag. Toen we in het dorp aankwamen, zijn we gelijk naar de school gegaan. In de verte waren de dorpsbewoners te zien. Ze waren klein en groot, ziek en gezond, maar ze waren allemaal blij en enthousiast. Iedereen kwam naar voren om persoonlijk groeten te doen en te bedanken, hoewel we nog niets hadden geschonken. Het leek alsof ze zelfs dankbaar waren om ons te zien, dat we ze bezochten en dat we over hun bestaan wisten. Ze waren vol hoop dat hun zorgen door de steun van mensen iets zou verminderen. Ze waren allemaal ontzettend gelukkig, maar boden ook wat geëmotioneerd hun excuses aan dat de kinderen geen voorstelling hadden

voorbereid. Voor ons waren hun blijdschap en enthousiasme al genoeg.

We waren naar het dorp Vakunis gegaan om de kinderen met warme kleding, schoenen en dekens te steunen. Alle kinderen van het dorp waren in dit project opgenomen. Het meest indrukwekkende was dat ze allemaal met hun gezinnen waren gekomen. Toen we de naam en achternaam van het kind lazen, kwamen de moeder, vader en zelfs de opa

Tijdens een mooie winterdag zijn we richting Armavir vertrokken. De stad ligt in de Ararat vallei en het weer was vrij warm. Het was winter volgens de kalender, maar het leek op herfst met regen, veel modder en wind. Maar dat was geen obstakel voor de kinderen die samen met hun moeders en oma's zich in de gangen van de gemeente verzamelden. Ze keken nieuwsgierig uit de ramen en wachtten op de pakketten. Ze keken vol liefde en dankbaarheid naar de ontvangen geschenken, zoals de winterjas, schoenen en de deken. Daarna pasten ze in een hoek hun nieuwe jassen en schoenen en de moeders keken vol blijdschap toe en uitten hun dankbaarheid. Toen alle aanwezigen hun geschenken hadden ontvangen, besloten we om langs het huis van Yelena Gevorgyan te gaan om haar pakket te leveren. Haar moeder kon haar kleine kind niet alleen thuis laten en ze waren daarom niet naar het gemeentehuis gekomen.

Yelena stond ons voor de deur op te wachten. Ze keek met nieuwsgierige en glanzende ogen naar het pakket. Ze deed het open, haalde de deken eruit en deed het gelijk over haar heen. Ze liet het vol trots aan haar 4-jarige broertje Armen zien. Yelena woont samen met haar moeder, vader, 2 broers en kleine zusje Milena in een vervallen en oud huis. Het huis is van de tante van Yelena's vader, maar gelukkig hoeven ze geen huur te betalen. Het enige inkomen van het gezin is de 46,000 dram/92 euro uitkering. Rudik, de 35-jarige vader, heeft een paar jaar geleden zijn vingers ernstig beschadigd, waardoor hij ze niet meer kan bewegen. Hij kan geen fysiek werk uitvoeren.

Ze hebben geen badkamer, verwarmen het water op de kachel en nemen een bad naast de kachel. Ze verdienen nog wat met de druiven die ze in hun tuin telen, maar het inko-

men is zo weinig dat ze er niet van kunnen rondkomen. Daarom werd de moeder van Yelena ontzettend blij met de mooie cadeaus. Ze meldde met tevredenheid het volgende: „Ik zal God vragen om de sponsors succes te schenken. Het is dankzij deze mensen dat gezinnen in nood zoals wij zich niet verlaten en vergeten voelen. Moge God u allemaal zegenen.“

Nawoord

Het project is tot een einde gekomen, maar er komt geen einde aan de tevredenheid en geloof in goedheid en positiviteit. We willen keer op keer namens elk kind, elke oma die een wees opvoedt, elke alleenstaande moeder en elk gezin in nood u bedanken. We sturen u hun gebeden, beste wensen en glimlachen. Wat zou het fantastisch zijn als de mensen die dit allemaal mogelijk maken, dit allemaal zelf konden zien.

Vanuit Moldavië ontvingen we ook een uitgebreid rapport over de 'warme kleding actie'. Hier volgt een kleine samenvatting van dat rapport met veel verhalen van kinderen.

Constantin

Constantin woont in Crasnaseni en hij is 7 jaar. Hij zit in de eerste klas en heeft nog twee oudere zussen, Eugenia (13) en Lidia (10). Het gezin heeft het moeilijk. Ze wonen in een klein, oud en verwaarloosd huis. De ouders zijn verslaafd aan alcohol en zorgen niet goed voor hun kinderen. Constantin doet het op school niet zo goed en hij houdt niet zo van leren. Thuis

helpt ook niemand hem met zijn huiswerk. Hij is impulsief en agressief. Sinds september komt hij naar het dagcentrum, en daar proberen we hem te helpen met zijn huiswerk en hem te betrekken bij allerlei activiteiten. Hij komt vaak in kleren die niet warm genoeg zijn en hij ziet er vaak vies uit. We hebben een goede winterjas voor hem gekocht, waar hij heel blij mee was. Hij zei dat hij nog nooit zo'n mooie, warme jas had gehad, en hij beloofde dat hij er heel zuinig op zou zijn.

Sveta

Sveta is 10 jaar en komt uit Albinetul Nou. Ze zit nu in de vierde klas. Ze heeft een grappig gezicht met veel sproeten, maar in haar ogen zie je veel verdriet. Ze was 5 jaar toen haar moeder naar Rusland vertrok om daar werk te zoeken, maar ze kwam niet meer terug omdat haar man heel agressief was naar haar toe. Sveta en haar oudere broer Nicolai wonen nu alleen

bij hun vader, die veel drinkt en niet vaak werk heeft. Ze doet het heel goed op school, maar thuis is het alleen maar narigheid, en ze komt vaak in hele oude en kapotte kleren op school. Sveta en haar broer waren heel blij met hun winterjas en warme schoenen. Sveta's sproeten lichtten nu nog meer op dan anders. Ook haar oma liet weten dat ze de donateurs heel dankbaar was.

Marius en Veaceslav

Marius en Veaceslav wonen in het dorp Dolna. Zoals zoveel gezinnen in Moldavië hebben ook hun ouders geen werk en drinken ze alcohol om hun zorgen te vergeten; ze zijn arm. Maar deze kinderen lijden daarbij ook nog aan spierdystrofie. Ze hebben ooit kunnen lopen, maar sinds de eerste klas

van de basisschool liggen ze op bed. Marius heeft nog een paar jaar thuis les gehad, maar Veaceslav kan niet eens lezen. Nu krijgen ze helemaal geen hulp meer van school. Ze liggen op bed en brengen veel tijd door met een computer die ze van iemand cadeau hebben gekregen. De doctoren zeggen dat ze niets voor de jongens kunnen doen. Dit jaar zijn ze wel een tijdje naar een sanatorium geweest. Het gezin leeft van de uitkering die ze voor de jongens krijgen. Hun moeder kan niet gaan werken omdat ze thuis voor de jongens moet zorgen, en hun vader heeft af en toe seizoenswerk. Ze zijn heel dankbaar voor de warme winterkleren voor de koude wintermaanden, want dan hebben ze vaak niet genoeg brandhout om het binnen warm te maken.

Viorel

Viorel is 7 jaar en komt voor het tweede jaar naar het dagcentrum. Vorig jaar zijn zijn ouders gescheiden, omdat zijn vader naar Rusland vertrok om daar te gaan werken en zijn moeder een andere partner vond toen hij weg was.

Dat heeft Viorel veel verdriet gedaan, en hij is erg gesloten en verlegen geworden daarna. Hij komt graag naar het dagcentrum en speelt er graag met de andere kinderen. Hij mist zijn vader erg, en we hopen dat Viorel Gods vaderlijke liefde mag leren kennen in het dagcentrum. Zijn moeder staat open voor gesprekken over het geloof, en we zijn al regelmatig bij haar op bezoek geweest. Ze doet ook mee als er bijeenkomsten voor vrouwen worden georganiseerd door de kerk. Viorel was enorm blij met de lekkere warme kleren en schoenen, en ook zijn moeder kon deze hulp heel goed gebruiken. Zij en haar nieuwe partner hebben op dit moment allebei geen werk.

Bogdan

Bogdan is 9 jaar en komt al een paar jaar naar het dagcentrum. Hij is heel open, vindt alles leuk en doet overal enthousiast aan mee. We merken dat hij in de afgelopen jaren erg veranderd is, en we horen dat hij thuis ook veel vertelt over wat hij in het dagcentrum doet en leert. Bogdan is de oudste van 4 kinderen, en de jongste is nog maar 5 maanden oud. Zijn moeder kan niet gaan werken omdat ze voor hem zorgt, en zijn vader werkt maar parttime. Ze hebben moeite om de eindjes aan elkaar te knopen, maar ze zorgen goed voor hun kinderen.

Een nieuwe winterjas en schoenen betekenen heel veel voor het gezin, en Bogdan's moeder zei: "Het is alsof er een zware last van mijn schouders is afgevallen." Bogdan's jongere broertjes en zusjes kunnen zijn jassen en schoenen weer dragen, maar Bogdan zelf is in de groei en heeft altijd weer nieuwe spullen nodig. Dank u wel dat u dit gezin heeft geholpen hiermee. God zegene u!

Maksim

Maksim is 6 jaar en hij heeft leerproblemen en een spraakgebrek. Zijn moeder Julia heeft 3 kinderen van verschillende vaders. De jongste is nog maar een paar maanden oud.

Toen Maksim geboren werd, was Julia pas 16 jaar en zijn vader wilde hem niet erkennen en niet met Julia trouwen. Daarom werd Maksim in een kindertehuis geplaatst tot zijn moeder werk en onderkomen had. Maar ze kreeg nog twee andere kinderen voordat ze werk vond. Ze is nu getrouwd met de vader van haar derde kind. Ze haalden Maksim uit het kindertehuis en hebben nu allebei werk als schoonmakers. Ze verdienen niet veel, maar hun inkomen is wel stabiel. Het gezin komt sinds kort op zondag naar de kerkdienst, en daar zijn we heel dankbaar voor. God zorgt voor Maksim!

Katya

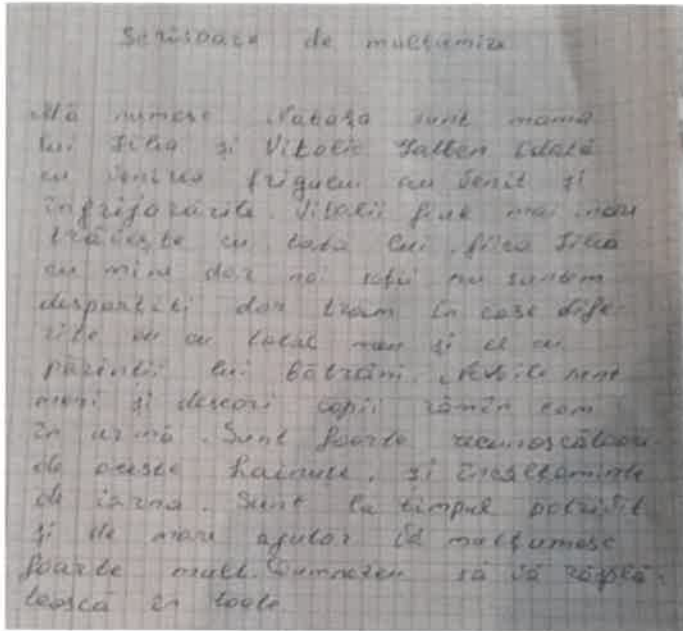
Ook Katya's moeder Oksana kreeg haar dochter op heel jonge leeftijd, toen ze 17 was. Katya heeft dezelfde vader als Maksim, maar ook dit keer wilde hij zijn kind niet erkennen.

Katya heeft nog twee kleinere broertjes, en Misha van 3 woont ook bij hen. Maar de jongste was er een teveel, en Oksana bracht hem naar een kindertehuis. Waarschijnlijk is hij inmiddels al geadopteerd, maar dat weten we niet zeker. Zijn vader was een oudere man waar Oksana mee samenwoonde. Nu woont ze met haar twee kinderen bij haar moeder. Ze zijn arm, want Oksana heeft alleen af en toe seizoenswerk. Dat is geen vast inkomen en het is ook niet veel.

Als Oksana aan het werk is, zorgt haar moeder voor de kinderen, maar zij heeft psychische problemen en dat heeft zijn weerslag op de kinderen. Ze krijgen wat hulp van een maatschappelijk werker. Oksana is dankbaar voor de hulp die ze krijgt, vooral nu het winter is, en Katya was heel blij met de nieuwe warme jas die ze kreeg.

Bedankbrieven

Mijn naam is Natasha, en ik ben de moeder van **Lilia** en **Vitali**. Als het winter wordt krijgen we altijd nog meer zorgen dan we al hebben. Mijn zoon Vitali woont bij zijn vader, en Lilia woont bij mij, want we zijn gescheiden. We hebben het moeilijk, en de kinderen komen vaak het laatst aan de beurt.

We zijn heel dankbaar voor de winterkleden en schoenen. Ze komen precies op tijd en we kunnen ze heel goed gebruiken. Hartelijk bedankt! God belone u ervoor.

Dragi sponsori:
 Iti multumesc pentru haine care am primit
 eu me am compasat scuti, de incalzit si
 cocauli. Te vei multumesc demnul sa va
 hrecescintese, si sunt recunoscator pentru
 id: si sa va tineti pe d nasterea demisului cu
 line, sa fiti sanatosi!

cu drag
 Anamela
 Anus

Dank u wel voor het geld dat u gegeven heeft voor mijn winterjas, schoenen en muts.

God zegene u, ik ben heel dankbaar voor alles. Ik wens u het allerbeste! – **Daniela**

Organizatia OM
 de la Lucia
 Rosca Natalia

Mulțumire
 Eu Natalia Rosca și Bogdan suntem
 foarte mulțumiti pentru ajutorul
 pe care ne l-a oferit este
 foarte potrivit la timp am
 avut mare nevoie de încălzirea
 de iarnă și încălziminte.
 Va multumesc din suflet!

Familia Rosca

Mijn naam is Natalia en mijn zoon **Bogdan** en ik zijn heel dankbaar voor de hulp die wij van u gekregen hebben. Heel passend voor deze tijd van het jaar – we hadden deze winterjas en schoenen echt nodig. Hartelijk bedankt!

Bedankt voor uw steun!

